

* POEZI * POEZI *

Një Epiqendër e Re e Vullkanit Poetik :

Eshtë fjala për poeteshën Luljeta Lleshanaku (Stani), e cila me vëllimin e saj të parë, "Sytë e Somnambulës", u bë me plot gojë, një epiqendër e re e vullkanit poetik shqiptar në përgjithsi e atij të femrave poetesha në Veçanti. Zëri i saj poetik, ashtu pa e kuptuar, bëhet ftuese e ndjenjave të çdo lexuesi në fushëbeteja të virgjëra të realitetit jetësor të secilit.

Poezitë e saj të bëjnë të ndjehesh pakës Luljetë në shpirtin tënd të dashuruar prej saj, ku, ndonëse ndoshta s'ja ke parë asnjëherë fytyrën ëndërron t'i jepesh pa dertë. Në njërin poezi të duket se tek ajo ke një copës të pashpallur dashurie prej të dashurës tek tjetra prej motre, pastej prej nëne, prej atdhetarje e kudi unë... Ajo mundet të bindë se është një farë këmëre misterioze që të ka shoqëruar edhe në skajet më të sekretshme të jetës tënde. Të duket se ka qënë aty pran teje tek ke ngrënë supën e mundimshme, tek ke puthur sytë e të dashurës, tek ke nxënë në thua në një dashuri prej akulli e tek ke fjetur i dehur nga lodhja e kotë e ditës që shkoj.

Pra të gjitha këto shkëndija të rrozikshme për poeteshën e talentuar që unë dhe jupaskemi ditur t'ia fshehim Luljetës, i janë djegur në shpirtin e saj poetik për sa e sa kohë, ku si rezultat i kësaj djegje të gjatë në një nga këto ditë shpërtheu vullkanschëm përmbledhja: "Sytë e Somnamlës", disa poezi prej të cilit po ia paraqes lexuesit tonë

Gjekë Marinaj,

NJESOI SI GJARPERINJTE

Njësaj si gjarpërinjtë

*duke u tërhequr zvarrë gjithë jetën
për një copë bukë, për një krodhe
shpresë, për një metër qefin...*

*Lindim nga përplasia se dy vezëve
dimërojmë njësoj si ata
në zgavra varresh të vjetër*

*Dhe njësoj si gjarpërinjtë
Një ditë do të gdhieni të mgordhur nga
shurdhimi pas natës së gjatë me vetëtima.*

DIMRI

*Dimri po ikën
si ai ushtari kur kthehet nga lufta
Në brez shpatën e ndryshkur nga muzgjet
e ditëve që preu përgjysmë*

*Në trastë-një kordhe diell për vuajtje
një xhep të vetmen monedhë-një
hënë metalike*

*Me të mund të blesh një metër vuajtje
një gotë të ëmbël që shkumbon
"lamtumirë", ose një biletë të vetme
tragjedie
ndoshta dhe një medalion akulli*

*Deri në shtëpinë e vjetër
udha s'paska të mbaruar
në shtat si vragë plagësh
dhembin vetëtimat e shuara*

Dhe mendon me vete:

*"Në gjithë këtë luftë ç'gjeta?
Vetëm lashë, lashë kohën fjetur nën
deborë tok me gjarpërinjtë në gjumin
e përvjetshëm"*

DITA E PARE E VJESHTES

*Pemët e lagura më shohin si erinitë
zhvarrosur nga një mit i lashtë
zhvarrosur nga një profeci e vjetër
Kujtimet për kohën e shkuar
pluskojnë në pellgje
si flutura të mbytura.*

*Në qelq e pikturuar fytyra jote
mdjen dhimbjen e brishtë nga shiu.
Endrrat lakuriqe të verës që shkoi
e mbështollën me mjegull të bardhë
trupin tënd imcak prej fëmije.*

Me vete them:

*Iku dhe një stinë
një hap më afërt u bënë varret*

Asgjë s'bëmë për kokhën, asgjë

*Eshtë dita e parë e vjeshtës
strehët pikojnë
dhimbjen e vdekjeve...*

ÇDO TE ISHA UNE PA TY

*Çdo të isha unë
pa të njohur ty, i dashur?*

*Një libër me kopertinë interesante
si vetë fati,
që i përgjigjet një skede të caktuar
n ëraftet e një biblioteke të madhe,*

*Me një numër të caktuar
dhe ndoshta me fatin e mirë
që të më kenë lexuar shumë njerëz*

*Gjurmë të kujtesës së tyre
fletët e përthyer në skaj*

*Shumë, shumë duar...
shumë sy
që thithin shkëlqimin e plumbtë
të shkronjave
dhe lënë shkretinë e tyre aty.*

REBELIMI I NDJENJAVE

*Ku po më shpien ndjenjat kështu?!
Si kuaj të bardhë më tërheqin zvarrë
si kuaj të bardhë të djersitur.*

*Tashmë jelet s'fshehin asnjë mister
si flakë e bardhë, më e bardhë se hiri
rriten kërcënueshëm në erë...*

*Vrapi i tyre ndalet
në një vend të panjohur, të largët shumë
pa frumë njeriu, krejt vetmuar.*

*Përse më sollët këtu? - më vjen të bërtas-
Përse?*

*Ata mbi varre pëllumbash kullosin bar
të qetë
të zgjidhur nga çdo ankth
ndërsa mbi qafat e tyre të përkuluar
shenja të vjetra kamxhiku kullojnë gjak.*

SHKO DIELL

*Dielli i perëndimit
largohet si dem i murrëmë
fitimtar
nga arena e epsheve të syve.*

*Edhe brirët nuk i duken
brirët e murrëmë
prej gjakut të gjoksit ku u ngulën.*

*Shko diell, shkoi në fund të kësaj dite
duke u lëkundur si një dem
Si tambur me lëkurë të regjur mijëraveçe
njeriu
kërcet nën këmbë e tua dheu.*

HIJET

*Ajri i tejngopur
hapet dhe tkurret rreth nesh
si një mitër pjellore*

*Ndërsa raca njerzore shtohentë rrugën
e ngushtë saqë bërrylet e mi
patjetër do të prekin të dikujt;
bërryle të ngrënë
bërryle të majmë
bërryle kockë e lëkurë...*

*Ndërsa këpucët tona
paturpësisht hanë hijet e njeri-tjetrit
të uritura
Gogësima e tyre dëgjohej gjer te Adami,
Dhe kur natën trotuari mbetet shkretë
e fundit vdes hija e të dehurit
shoqëruar me klithmën e një pulëbardhe.*

NENA

*Edhe dhimbja ka kufij.
Ajo ka formën e kështjellës së Rozafës,
rrethuar me mure të fortë, të lashtë
por edhe përtej saj pikon një gji,
përtej saj një dorë nëne zgjatet...*